

אמרי שפר 'תקיא'

מתוך 'ליקוטי שמואל'

מלקט ועורך ע. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי
 שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,
 058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל
 הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק
 / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם
 אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות
 לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד.

החיבור הראשון הופיע במסגרת
 'מפעל ליקוטי שמואל'

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים:

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד – סוף מעשה במחשבה תחילה
 את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות.
 דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן

- מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה •
- סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש – כרך ראשון על חומש בראשית

60 ש"ח

בלבד

להזמנה

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

אברך אחד שהיה כמה שנים אוכל מזונות על שלחן חותנו, והיה יושב על התורה ועל העבודה, כיון שכלה זמן המזונות שפסק לו חתנו ובקש לצאת לפרקמטיא, בא לו אצל אא"ז [הרה"ק רבי יחזקאל] מקאזמיר זצ"ל לקבל ברכת הצלחה לעסק פרנסתו. אמר לו אא"ז זצוק"ל, הבט נא וראה כמה גדולים רזי חכמים, שהרי בעת גלילת הספר תורה צריך להעמידו על מקום התפירה שבין יריעה ליריעה (מגילה לב.) למה כן, אלא במקום התפירה יש בקיעים וסדקים שבין היריעות וגם נקבי המחט, ללמדך, שאף אחר גלילת התורה וסתימתה, עוד יישאר מקום מוצא דרך הסדקים, להפיק קוי נוגה וזיו זוהר אור התורה חוצה, כן האברך היוצא למסחר ועסק הפרנסה וסוגר הגמרא, עוד ישאיר מוצא לזיו התורה להאיר נגד עיניו תמיד.

אדם שמשמש בטלית של ימות החול גם בשבת, ושכח להוציאו מערב שבת מנרתיק התפילין, מותר לו בשבת להוציא הטלית מנרתיק התפילין. (שם, סימן קל"ו)

אדם שעובר אירוע קשה, טבעי שיתאבל ויכאב. אך אם כעבור עשרים שנה הוא מוסיף לשקוע באותו אבל בעוצמתו הראשונית, יאמרו לו הכול: "אי אפשר לחיות את החיים בעבר, עליך לצעוד קדימה!"

אומר הגאון הרב סולבייצקי בסוף תפילת נעילה אנו אומרים "למען נחדל מעושק ידינו", ולכאורה הדבר תמוה שהרי במשך כל יום כפור הזכרנו אשמנו, בגדנו, גזלנו, ודווקא את הענין הזה של "עושק ידינו", של גזילה מזכירים בסוף היום. הסיבה לכך, שאדם צריך לדעת שכל מה שיש בידו, אם זה רכוש, כישרונות, בעצם הקב"ה נתן לו את זה כדי להשתמש בזה לצורך הכלל, לעבודת ה' ולא רק לצורכו הפרטי, ואם אדם משתמש בשכלו למטרות שליליות זה עושק.

אומרים בשם הגר"א: כיצד ניתן לכנות שתיקה בשם 'אומנות'? וכי נשכרים על ידה? אכן כן, ענה. כשם ששנותיו של אדם קצובות לו. כך דיבוריו קצובים לו. נמצא, איפוא, שאם הוא שם עצמו כאילם, הרי הוא מאריך את ימיו. אומנות יפה היא זו.

אין חכמת אדם מגעת אלא עד מקום שספריו מגיעים, ולכן ימכור אדם כל מה שיש לו ויקנה ספרים. (רבי יצחק קנפנטון (דרכי גמרא פ"ו אות ט)

אל תיקח את הדברים הפשוטים בחיים כאל מובנים מאיליהם.

אין לנו אהבת ייסורים. הקב"ה מביא עלינו דבר מסוים, זה לטובתנו. אילו היינו מבינים את הערך היינו מתחננים לייסורים הללו. לפעמים מכה מאת ה' מצילה אותנו...

איתא בגמרא (סוטה יג, ב) "ולא ידע איש את קבורתו", וכבר שלחה מלכות הרשעה אצל בית פעור הראנו היכן משה קבור, עמדו מלמעלה נדמה להם מלמטה, למטה נדמה להם למעלה, נחלקו לשתי כתות, אותן שעומדים למעלה נדמה להם למטה, למטה נדמה להם למעלה. ואיתא בספרים דמרומוז בזה על אומות העולם אשר רוצים לקבור ולכסות את תורת משה על ידי שתי אופנים, א. על ידי שמקרבים את היהודים ונותנים להם ממון ותענוגי העולם ועל ידי ח"ו גורמים שתשתכח תורת משה מישראל. ב. על ידי שמבזים את היהודים וגוזרים עליהם כל מיני גזירות רעות, ומצירים להם. וזה הכונה שהיו כאלו אשר חשבו שיקברו את תורת משה על ידי שישימו את היהודים למטה היינו שישפילום עד עפר, והיו שרצו לעשות זאת על ידי שיגדלו את היהודים שיהיו למעלה ברום המעלה, ולבסוף שתי הדרכים לא עלו בידם, והיהודים עד סוף כל הדורות אחוזים ודבוקים בתורת משה.

אמונה היא הכלי למשוך שפע של ישועה וברכה כמו שאומר הפסוק 'יהי חסדך ה' עלינו כאשר ייחלנו לך' כמות החסדים של ה' עלינו היא כפי המידה שבה אנו מייחלים לו וסומכים עליו.

אמר מרן הגראי"ל שטינמן זצ"ל: "אנשים לא יודעים להעריך, חושבים בין הזמנים... בין הזמנים.. אך מה זה בין הזמנים? אין בין הזמנים בעולם! יש זמן שהוא לא יכול, הוא צריך לנוח, צריך בשביל הבריאות, בסדר, אם הוא צריך בשביל לאכול או לשתות... אבל עיקר החיים שלו זה כשהוא לומד". כתוב באיזה ספר שהחפץ חיים פעם רצה לראות כמה מילים בן אדם יכול לדבר בדקה אחת, בדקה אחת! והוא בא לידי מסקנה כי "מאתיים מילים" אדם יכול לדבר בדקה אחת, מאתיים מילים! עכשיו תעשו חשבון אם מאתיים מילים בדקה, כמה בשעה, וכמה ביום, וכמה בשנה, וכמה בחיים... הרי אדם יכול להיות מאושר אין כמותו! אבל מה, בן אדם מבזבז את החיים שלו, מבזבז" בזבז" ... בין הזמנים" מה זה בין הזמנים? בודאי צריך לנוח קצת, בשביל הבריאות, מה שצריך צריך, אבל מה שלא מוכרח, הוא צריך לנצל את הזמן והוא יהיה המאושר. "אם כן, כולם מדברים "בין הזמנים" "בין הזמנים" מה זה בין הזמנים? האם יש חילוק בין היום לאמצע הזמן? אם צריך לנוח בשביל הבריאות בסדר, אבל אם לא, חבל! כל יום. לכן בבין הזמנים כל יום שיכול להרויח כל כך הרבה מילים של תורה, שעל כל מילה ומילה יכול לזכות שאין לשער, שיראה לנצל את זה". (קונטרס 'בין הזמנים')

ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם. בדרך כלל לחם לבד קשה לאכול וצריך גם להטעים את הלחם, אבל עני אין לו במה להטעים את הלחם, ואוכל לחם לבד, ואומרת התורה שתאכל

לחם לבד ויהיה לו טעם טוב וטעים, לא בגלל עניות אלא הלחם עצמו יהיה טעים וטוב, וזהו אשר לא במסכנות.

באם הישיבות, ישיבת וולוז'ין, לא יצאו כלל לפגרת 'בין הזמנים'. גם בארץ ישראל, בישיבת 'פורת יוסף', לא יצאו לפגרה. מידי קיץ פורסמה מודעה בלוח המודעות בישיבה, מטעם ראש הישיבה מרן הגר"י צדקה זצ"ל, המאפשרת לבחורים החפצים בכך לנסוע לחוף הים בערב שבת לאחר ה"סדר", ותו לא.

בימים שבהם אנו מחפשים סגולות וישועות, כדאי לזכור שהסגולה הגדולה ביותר נמצאת ממש ליד שולחן האוכל. לאחר שסיימנו לאכול ושבענו, כדאי לעצור לרגע, לקחת סידור ולברך בנחת, במתינות ובכוונה.

בספר "בינה לעיתים" מסביר את הפסוק הנאמר על פרשת המלך "וכסף וזהב לא ירבה לך ... ורם לבבך", כי ריבוי כסף דומה לריבוי דם. כשם שריבוי דם מסכן את בריאותו של האדם, כך ריבוי כסף – עשירות מרובה – מסכנת את נשמתו של האדם מישראל. במיוחד אם זורם בכסף זיהום מה כגניבה, גזלה וכד'. וכשם שריבוי דם זקוק להקזה (הוצאת דם מהעורקים לשם רפואה), כן יש צורך רב בהקזה מתאימה לצרכי צדקה וחסד לריבוי כסף. זוהי הרפואה היחידה הבדוקה והבטוחה ביותר שהכסף לא יגרום לו סחרחורת ועיוורון נפשי.

בפרשתנו, פרשת עקב, התורה מתארת באריכות, את טובה של ארץ ישראל, את האיכות הרוחני ואף הגשמי המצפה לנו. למען תאריכו ימים על האדמה... ארץ זבת חלב ודבש... מעיינות ותהומות... לא תחסר כל בה... ואכלת ושבעת וברכת את ה' א-לוקיך... וזכרת את ה' א-לוקיך כי הוא הנותן לך כוח... וירשתם גוים גדולים ועצומים... לא יתייצב איש בפניכם... יש כאן שפע רב ממקור השפע בלתי הנדלה. ואז אנו קוראים ארץ אשר ה' א-לוקיך דורש אותה, תמיד עיני ה' א-לוקיך, מראשית השנה ועד אחרית שנה. בעלי הדרוש מציינים הערה נוקבת. כאשר עומדים בפרוס השנה, נאמר מראשית השנה, השנה המיודעת בה' הידיעה. תקוותינו ושאיפותינו שזאת תהיה "השנה", לה מייחלים ומצפים. ואילו בהמשך, כאשר השבועות חוברים לחודשים נאמר עד אחרית שנה. שנה סתם. זו הייתה שנה רגילה. חלפה שנה, ושוב מרגישים תחושה חמוצה של שנה של חלל ושל אכזבה. כל חלומותינו לקראת "השנה", פרחו ונגוזו.

גדולי ישראל היו מעוררים במיוחד על החשיבות לברך מתוך הכתב ולא בעל־פה. כאשר האדם קורא כל מילה מתוך הסידור, הוא זוכה לריכוז גדול יותר, נמנע מטעויות ומקיים את המצווה בכובד ראש ובכוונה הראויה.

דרך העולם היא שכשמישהו מעשיר וכספו וזהבו מתרבים מאוד, הכל מתחנפים אליו ומחמיאים לו יותר מדי. פתאום הוא לא רק גביר, הוא גם צדיק ותלמיד חכם, מופלא במידות ומקור ל ואם תשאלו למי אכפת? מזהירה התורה בפסוק הבא: "ורם לבבך ושכחת את ה' א-לוקיך". הוא יגיע מהר מאוד מריבוי הכסף לגאווה ("ורם לבבך"), ומן הגאווה והתחושה שהכל נתון לשליטתו – חלילה וחס "ושכחת את ה' א-לוקיך" ... (מבאר השל"ה הקדוש).

האדם אינו חי מהלחם עצמו, אלא על מוצא פי ה' – על הברכות שמברכים את ה' לפני האכילה ואחריה (. "רבי מנחם -מענדל מרימנוב)

האר"י כתב שצריך להיזהר ללמוד תורה, אפילו מעט, בתוך הסעודה. גמרת מנה ראשונה? תעצור. שתהיה לך איזה ספריה קטנה ליד השולחן, איזה ספר קטן, "שערי קדושה" או ספר מוסר, ספר הלכות, תלמד קצת. תכניס תורה. התורה מבררת את האכילה.